

שיחות הר"ן צ"ב

כשבאה נשמה לעולם אזי אותה הפעולה של אותה הנשמה מתחלת להתעלות. כגון אם הנשמה של חכם אזי החכמה מתחלת לעלות ועולה למעלה למעלה מיום הולדו עד יום הסתלקותו. וכן אם היא נשמה של מלכות אזי תכסיסי מלחמה ועסקי המלכות מתעלין. ולפי מהות החכמה איזה חכמה שהוא, אותה החכמה מתעלית בעת שבא הנשמה להעולם. וכן לפי מהות המלכות אם הוא מלכות הרשעה או מלכות טובה. הכלל, אותה הפעולה של אותה הנשמה מתחלת להתעלות מיום ביאת אותה הנשמה לעולם.

השיחים פנה אליו הרבי מחב"ד ואמר לו שיש עניין להפיץ המעיינות הוצה ולהשפיע לכל העולם כולו ומדוע ישב סגור ומסוגר מבלתי להשפיע מרום הודו על כל סביבו. והשיב לו הרה"ק הנ"ל במעשה שהיה אצל שני תלמידי הבעש"ט הק' שפעם אחת באו לאיזה עיר וראו שחשכה גדולה נפלה על העיר באשר כל אנשי העיר מלאים בחטאים ועוונות, ונתיעצו זה עם זה כדת מה לעשות כדי להוציאם מחשכה לאורה, עד שהחליטו בדעתם לשכור איזה חדר בתוך אותה העיר ובאו שמה ועבדו את בוראם במשך שבעה ימים רצופים בעבודה תמה ונשגבה, וכשיצאו משם ראו האידך מתחיל להאיר אור ה' בעיר עד שנתעוררו כל העם בתשובה.

וכדבר הזה מצינו אצל הגר"א מוילנא שנודע בשערים שכל ימיו היה ספון בד' אמותיו וכמעט שלא היה מוסר

כי כל יהודי ויהודי יש לו כח השפעה עצום וגדול בעולם, ואין הדבר כמו שאנשים חושבים שהאדם משפיע בעולם רק ע"י שפועל פעולות כגון מוסר שעורים או כותב ספרים וכדו', אלא עצם הדבר שיהודי חי וקים בעולם ועובד את בוראו לפי מדרגת נשמתו וכוחותיו הרי זה משפיע וממשיך בכל העולם כוחותיו. וכידוע הרבי מליובביץ זצ"ל התמסר בכל מאודו להשפיע על כל העולם ע"י שלוחים שיצאו לכל קצוות תבל להאיר אור האמונה בקרב בני אדם, והנה פעם אחת הגיע אליו הרה"צ ר' איציקל מפרעשורסק שהיה ידיד גדול של הרבי מחב"ד ודרכו בקודש הייתה להיות סגור ומסוגר בד' אמותיו ועבד את בוראו בפרישות ובקדושה גדולה, ואפי' בעת שערך שולחנותיו לקהל חסידיו בליל שבת במשך חמש שעות לא היה מדבר בשום שיחה אל העולם ורק היה יושב וממלמל לעצמו דברי תורה, ובתוך

מרדכי מנדברנא על הכתוב (אסתר ט', ד') כי גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל המדינות היינו שהקר"ש שהוא מרדכי קורא בכל יום הולך וסובב לגלות כבוד ה' בכל העולם.

והנה צריך לדעת כלל גדול שכל דבר שנעשה בעולם הרי זה לנו לסימן ולאות לדעת הדרך נלך בה לעבוד את ה', והנה אם נתבונן בשכלנו לחקור בכל החכמות הגדולות שנתגלו בשנים האחרונות בעולם, נראה שכולם סובבים והולכים סביב הנקודה שמקשרים כל העולם באופן גדול ועצום שלא היה כמותו, ואיש אחד יכול ברגע אחד לדבר ולראות בקצה תבל, וממנו ניקח לעבוד את ה' להתלמד להשכיל דרכי היחוד, וכמו שהרבי אומר כאן בשיחה שאם מתגלה איזה חכמה או מלכות בעולם סימן שבאה נשמה שמקושרת לזאת הבחי' בעולם, וכשרואים בעולם בהתגלות החכמות שמקשרים כל העולם כולו להיות כאחדים, הרי זה סימן שנשמת שד"י תבינם שצריך לעסוק בעבודת יחוד הבורא בעולם, ועניין יחוד הבורא הוא פנימיות ונשמת תורת הסוד, לחשוב ולהתבונן באחדות הבורא ית' שאין עוד מלבדו כלום.

שיעורים ברבים ולא היו לו אלא מעט תלמידים מקשיבים, ואעפ"כ היו אנשי ווילנא מצוינים בתורה ובמעשים טובים אפי' בעלי בתים פשוטים, וכשאנשים שאלו גם תמחו מדוע כל אנשי וילנא הם אנשים גדולים רמי מעלה אזי היו משיבים אותם שהכל בזכות קדושת הגר"א שהיה מאיר לארץ ולדרים עליה ע"י לימוד תורתו, כי מאחר שהיה מרכבה לתורה הק' אזי אפי' שלא דיבר עם בני אדם היה משפיע מהודו על כל עולם כולו, וכן מצינו בדורינו האחרון החזון איש זצ"ל אף שכמעט לא היה מוסר שיעורים ברבים והיה ספון בביתו הדל מ"מ השפיע בקדושתו על כל העולם כולו כנודע. ולעולם כן הדבר אצל כל אחד מישראל שלא ביד כל אחד בכוחו למסור שיעורים או לכתוב ספרים ואעפ"כ בעצם עבודתו בקודש לפי מדרגתו ושורש נשמתו הוא משפיע מטובו לעולם, וכמו שהגיד הרה"ק מבעלזא על מה שאומרים בכל יום תמיד שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד, שמי הוא זה ואיזה הוא הישראל שכל אחד פונה אליו- שמע ישראל, וענה ואמר שצריך איש הישראלי לידע שבעת שאומר שמע ישראל הוא משפיע ומגלה יחוד הבורא ית' לכל אשר בשם ישראל יכונה, וע"ד שאמר הרה"ק ר'

ויש בימי חייו של האדם ימי עליה וימי עמידה וימי ירידה כגון אם ימי חייו שבעים שנה או שמונים שנה, אזי שליש ימיו הם ימי עליה ושלש ימי עמידה ושלש ימי ירידה, דהינו שליש ימיו עולה מעלה מעלה עם כל הכחות, ושלש ימיו הוא עומד, ואחר כך שליש ימי ירידה. וימי עמידה הוא במלואה שאז כל הכחות בשלמותן ובמלואן. והוא בחינת נגוד הלבנה. כי הלבנה בשעת המולד היא קטנה ואחר כך עולה ונגדלת עד שבאה נגד השמש. ואזי הוא בחינת עמידה. ואחר כך יורדת ונקטנת.

וסגולת הלבנה היא לחלוחית ועל כן הים מעת מולד הלבנה מתחיל לעלות ולהגביה עצמו למעלה למעלה ואחר כך בסוף החדש נופל ויורד ונקמץ:

ואמנם על יחשוב האדם שהגיע לגיל העמידה או לגיל הזקנה שכבר אין לו אחרית וכי אין לו שום תקווה לשוב ולהתעלות בעבודת השי"ת, אלא שכל הדברים האמורים לעיל הם נוחגים בדרך כלל אצל רוב בני אדם, אך מי שנדבה ליבו ורוחו אל עבודת ה' יוכל בכל יום תמיד לקרבה אל הקודש ולהעפיל בסולם העולה בית ה', וכמו שמצינו אצל רבי עקיבא שהתחיל העבודה רק בחיותו בן ארבעים שנה ועלה במדרגות רמות ונפלאות, ועליו נאמר וכל יקר ראתה עינו (איוב כ"ח, י') עד שדברים שלא נגלו למשה נגלו לרבי עקיבא וחביריו (במדבר רבה פרשה י"ט פסקה ו').

דהנה בדרך כלל עד היות האדם בן שלשים הם ימי עלייה ובנין כמו שמצינו אצל הלוויים שמבן שלשים ומעלה באו לישא משא העבודה בבית ה', וכלומר שהאדם העובד את בוראו בנערותו אזי עד היותו בן שלשים שנה הוא עומד על איזה מהלך בעבודת הבורא, ומשלושים ועד חמישים הם כבר ימי עמידה, ומבאר הרח"ק בעל הסולם דהיינו שאזי הוא העת שהאדם מוציא מכח אל הפועל מה שהשיג בעבודתו להשפיע על כל העולם, ומבן חמישים עד שבעים שנה הם ימי זקנה ונקראים ימי ירידה, לפי שבימים ההם אין כוחו במתניו להתעלות בעבודת הבורא, ועיקר עבודתו הוא לשוב בתשובה על כל מה שנפל וירד בימי חייו.

ודע שהדברים שמדברים ברבים, כל מה שהעולם הם רבים יותר הדברים נמתקים ביותר. וזה בחינת של "היינו דאמרי אינשי", שהם דבורים של גויים ואחר כך כשבאו בתוך ישראל שנדברו ביניהם על ידי זה נמתקו ונעשו מהם דברים עליונים. וזה בחינת מי הים שהם מלוחים ואי אפשר לשתותם וכשהולכים דרך הרים של חול על ידי זה נמתקים כי החול ממתיק המים ואזי ראויין לשתות (ולא באר יותר):

ולנעוץ סוף השיחה בתחילתה אף כי נראה שאין להם שייכות אהדי הוא עפ"י מה שדברנו לעיל שכל דבר הנעשה בעולם הוא אות ומופת לנו להתעסק בעבודת הבורא בזו הדרך, וכיוון שמצינו שבדור האחרון התגלו נפלאות מדרך היחוד לקשר כל קצוות תבל כאחד,

דהיינו שהאדם המשפיע לאחרים מקבל סיעתא דשמיא גדול ועצום, שאין דומה מי שכותב חידושי תורה לעצמו למי שכותב דבריו בספר שזוכה לקבל סיעתא דשמיא עצום לחדש חידושי תורה אמיתיים בתורה, עד כי לא יאמין שממנו יצאו הדברים.

מבני ישראל מבקשים להיכנס בשערי
סודות התורה באופן שלא נודע כמוהו
מימות עולם, שעל ידי כן מגלים יחוד כבודו
בעולם שבזה תלוי כל הגאולה, והשי"ת
יעזרנו להתדבק בו באמת ולגלות יחודו
בעולם בביאת גואל צדק ברחמים בב"א.

הרי זה סימן שבזה תלוי תיקון נשמתנו
שנעסוק בדרכי ההתבוננות ביחוד הבורא
ית', וכיוון שעל כל נשמה ונשמה עוברים
ימי הליכה וימי עמידה וימי זקנה, אזי
צריכים אנו לנצל שעת הכושר הגדול
והיקר הזה שחכמות בחוץ תרנה והרבה

